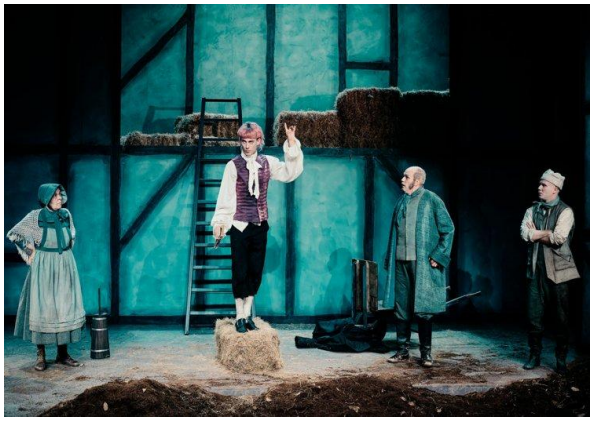
BANG! Lyder det fra Aalborg Teaters store scene, når Erasmus Montanus spilles.

Den med længsel ventede søn, Rasmus Berg, som har studeret i København, er hjemvendt. Hans landsby har høje forventninger om, at han skal være den nyuddannede præst, men Rasmus Berg er forvandlet til Erasmus Montanus og har andre planer for landsbyen.

Af Julie Højvang Nielsen, HF/VUC Nord

Som publikum kommer man ind til lidt kold luft og en duft af halm. Man kan se de gråblege bindingsværk, som er med til virkelig at sætte en kedelig og gol stemning som landsbyen "Bjerget" skal udstråle. Det giver en god kontrast til, når den farverige Erasmus Montanus kommer ind klædt i en lilla vest og lyserødt mullet som frisure. På grund af scenografien føler man som publikum, at man er med i et gammelt Holbergstykke, men efterhånden som stykket udvikler sig, bliver det mere moderniseret. Det er i god tråd med virkeligheden, at verden omkring os ændrer sig med tiden. Om vi vil det eller ej, så er det noget, vi ikke kan styre.

Der er en tydelig magtkamp om, hvem der er den lærde i landsbyen, da Erasmus kommer hjem. Per Degn, som spilles af Mogens Rex, giver en meget humoristisk udgave af en mand med høj status, dog uden at være særlig stærk i sit fag, idet han slet ikke kan latin ordentligt. Man får ømme kinder og ondt i maven af latter, når Per Degn skal blære sig over for folk med vers, verbum, modus osv. Selvom man som publikum ikke ved noget om, hvordan latin skal lyde, er man ikke i tvivl om, at det Per Degn siger, er helt forkert. På trods af Per Degns manglende faglighed vinder han over Rasmus Bergs nyligt lærte korrekte latin, fordi de andre ikke kan forstå latin og derfor heller ikke kan forstå hans budskab. Så folket i byen vælger den, de kender, og det gamle og fornuftige, nemlig Per Degn. Rasmus Berg synes, at Per Degns latin er for skørt. Dog har Rasmus Berg ingen chance for at vinde over den gamle Degn, da han kun vil diskutere på latin.

Det afspejler det vi oplever i virkeligheden, når der bliver snakket om klima. Uanset hvor meget fakta og mange undersøgelser der er, er det alligevel dem med den højeste status og dem, der kan tale højest i samfundet, der får ret, fordi det er dem, man kender, og dem man stoler på.

Krigen kommer i fokus. Mod hvem vides ikke. Dog er der i disse scener de fedeste effekter og rekvisitter. En kæmpestor drone daler ned fra loftet hen over scenen. Jacob skyder den med et gevær, som giver et brag og forskrækker publikum. Det er rigtig godt lavet, og man får følelsen af, at alt kan ske i denne forestilling. Som publikum får man flashback fra til dengang der var ukendte droner, som skabte frygt over hele Danmark, men vi vidste ikke, hvem der stod bag. Den samme følelse får man, når man ser dronen for første gang. Det er virkelig en rekvisit, som gjorde et stort indtryk på folk. Samtidig sætter den spørgsmålstegn ved, hvem Danmark er i krig med, og om Danmark er i krig?

Jesper Ridefoged symboliserer Bjergets essens på en vellykket måde og med masser af satire. Her er der kamp mellem essentialisme og konstruktivisme. Jesper Ridefoged er

forkæmper for essentialismen. På den anden side er der konstruktivismen, som Rasmus Berg kæmper for. Kampen om det rigtige verdenssyn handler om, hvorvidt verden har en fast, uforanderlig, flad form, sådan som man kan se den, eller om verden er mere abstrakt, rund og hele tiden i forandring.

I det moderne samfund, vi lever i, er der en tendens til, at man frit kan vælge, hvem eller hvad man er. Det er, hvad Rasmus Berg mener: Alt er en konstruktion, og med ord kan man selv forvandle sin verden. Men betyder det også, at verden skal gøre det samme? F.eks. ændrer Rasmus Berg sit navn til Erasmus Montanus, bare fordi det er noget, han har besluttet sig for. Er Nille en sten, bare fordi man på nogle punkter kan sammenligne hende med en sten? Man kan jo se, at Nille er et menneske og ikke en sten, hvis man bruger sin fornuft. Det er det, Holbergs stykke kan, han kan sætte fokus på sociale konstruktioner, som kan være rigtig svære både at forstå og tale om, da det er et ømt punkt og et lidt farligt emne at tage hul på.

Ergo er det en aktuel og sjov forestilling med gode skuespillere og flot scenografi, hvor man ikke kommer til at kede sig.